

set helerjev vam potegnejo ti ljudje kožo čez ušesa. Potem pa še kričijo: Svoji k svojim!

Politični pregled.

Državni proračun ki ga je ravnokar zbornica sprejela, obsega grozovito visoke številke. O1 leta 1902 je narastal za skoraj 464 milijone kron. Izdatki za leto 1908 znašajo skoraj 2 149 milij. kron. Kako se porabijo te denarji? Ljudstvo ima pač malo od njih! Civilna lista dobi za 2 milj. več nego l. 1902, notranji ministerij za 17 milij. več, deželnoobrambeni ministerij za skoraj 18 milij. več; vsled povišanja vojaštva za 10.000 moč in oficirskih plač pa bode narasla ta svota na 34 milij. Za deželno brambo se bode torej letno skoraj 100 milij. iztajalo. Ministerstvo za poduk dobiva za 23 milij. več. O1 tega denarja se izdaja za vzvišanje duhovniških plač 6½ milij., za sredoje šole 10, za visoke 7, za ljudske 2 milij. kron. Torej za šole, ki jih rabi ljudstvo, še vedno ni denarja! Finančno ministerstvo dobiva za 79 milij. več. Izdatki za mornarico so narasli za 11 milij., izdatki za vojaščino pa za 21 milij. Kako visoki so izdatki za armado in mornarico, se ne vemo natančno. Ve se pa, da finančni minister v tem oziru ni štedljiv in da so delegacije l. 1902 dovolile 356 milij. za vojaščino in mornarico in 100 milij. za artiljerijo. Kakor se vidi, so to svote, ki jih navadni človek niti ne razume. Kako dobi država te denarje? Drektni davki prinašajo 323½ milij. kron, indirektni davki pa čez 865½ milij. Colninaki dohodki pa znašajo 121 milij. kron.

Delegacije stopile bodo v drugi polovici septembra skupaj. Nove volitve za delegacije se ne vršijo.

Državni zbor je dokončal dolgočasne razprave o proračunu in je končno ta proračun sprejel. Pri tej priložnosti je prišlo zopet do velikanskega škandala. Češki kognak grof Sternberg, politična baraba prve vrste, je postal namreč v zadnjem času klerikalec. Zato ga ti klerikalci pri vsaki priložnosti izvolijo za glavnega govornika. On pa izrablja svojo govorniško prostoto, da napada na najnesramnejši način svoje tovariše. Tako tudi to pot. Napadel je socialiste. Ali naletel je slabo. Socialistični poslanci so naskočili Sternberga in malo je manjkalo, da bi ga ne prav "po domače" preklotali. Metali so mu protokole in spise v glavo. Le s težavo se je napravilo mir. Res, lepa zbornica!

Trgovinska pogodba s Srbijo, katere je napravila toliko vroče krvi v vrstah avstrijskih kmetov, bode glasom neznanila vlade šele v jeseni državni zbornici predložena. Upamo, da bodejo poslanci potem svojo dolžnost storili.

Znižanje davka. Vlada namerava hišno razredni in hišno cinžni davek znižati. Ponjemen načrtu bi bile 16. razredu pripadajoče hiše tega davka proste. Hišno-cinžni davek bi se tekom prihodnjih 12 let na ta način znižal, da se zniža v glavnih mestih od 26½ procentov na 19%, v drugih mestih pa od 20 na 15 %.

Kmetijska predavanja za vojake so vpeljali za zimo v Belgiji. Ta velepotrebna predavanja bodo trajala od decembra do marca. Kakor znano, so taka predavanja že na Francoskem in Italijanskem. Dobro bi bilo, da se jih vpelje tudi na Avstro Ogrskem kajti taka predavanja dvigajo kmetijski ponos in izboljšujejo kmetijske sirove, kateri služijo pri vojakih, tako da po dokončani službi lahko svoje znanje na domači grudi porabijo.

Prepoved uvoza mrve in slame na Angleško. Glasom naznanila ministerstva za zunanje zadeve je poljedelski urad v Londonu zapovedal, da se od 9. marca t. l. slamo in mrvo iz avstro-ogrske države ne sme na Angleško uvažati.

Več luči!

(Dopis iz pisateljskih krogov.)

V nekaterih časopisih se zmerom nabajamo odmeve velike "nedelje" (tednu), ki so jo preželi, čitateljem že znani slovenski poslanci v Petrogradu. Iz tega bi si nemara čitatelj domisljal, da je že vse zlato, kar se sveti in da so ti poslanci dosegli B g sam vedi kakšne uspehe, na katere so lahko ponosni. Onim, ki tako mi-

slijo, lahko povemo, da se Rusi tem predrznežem, ki so jih prišli vabit na veliko T.ubarjevo slavnost, niso vsedli na limanice. Iz mesta in svoje srede jih sicer radi gostoljubnosti niso pogнали, toda precej, ko so odnesli pete, so se oglasili tudi n zadovoljneži in organ Sojuz (zveze) ruskega naroda, petrogrško „Ruskoje Znamja“, je videlo v onih treh poslancih (Hibarja, Kramarja in Hubovickega) nič več nič manj nego agente mednarodnega židovstva, ki so dospeli v Petrograd samo radi tega, da ondi pomagajo utrditi to „prokleto“ ustavo (konstitucijo). Po mnenju tega časopisa bi imela vlada te nevarne agente poslati brez odloga po „šubu“ nazaj odkoder so prišli, samo da bi jih več ne bilo v Rusiji.

Koliko si ti „Slovanci“ in ob enem tudi kranjski naprednjaki v zvezi z židi, v tem je „Šajerc“ že poročal, iz česar se lahko čitatelji prepričajo, da oni časopis tem odpadnikom od katoliške vere ni delal krivice. Radi tega bo tudi za prihodnje najboljše, da se naj imenujejo vse drugo, samo ne več „Slovenci“ in Slovane, da se ne bodo legali, kakor je današnji teh ljudij že nekaka sveta navada. Láž, napuh, tatvina, pretepi, poboji in druga pregrehe pa gredo skupaj kakor v procesiji, da človek, kadar se mora opustiti v borbo z njimi, pač najraje otočajo vzdihne: „Duch das schrecklichste vor Allem ist der Kampf mit Ungeziefer. dem Gestank als Wanze dient.“ „Šajerc“ sicer torej vkrvja s to zadevo le toliko, kolikor je malone primoran, kolikor to zahteva njegovo stremljenje po resnici, torej naj pove svojim čitateljem koliko bo vredna takšna slovenska federacija, ako bi se s tem prvotno vendar-le posrečilo skrpati nekakšno pojedino o priliki odkritja spomenika novejšega slovenskega svetnika, katerega ime nemara zagledamo že drugo leto v „koletdarju“.

Federacijo hočejo osnovati prvaki, ki se za mnenje prebivalstva v tej zadevi niti ne zmenijo. Saj onemu „misere contribuens“ plebs“ je treba samo zaklicati „Marš, ali pa „Naprej!“ ker ono mora se brezpozorno podvreči, saj nima več svoje proste volje. Stari Bog, ki še živi in gleda na komedije, je dal ljudem pri stvarjanju vsaj prosto voljo, novi bogovi, katerih pa je že več nego preveč, pa so v tem oziru večji roparji in egoisti, ker so vzeli ljudem, katerim zapovedujejo, povsem njih prosto voljo, iz česar je razvidno, da sedanjí napredek ni noben napredek, marveč le strahšansko nazaj v paganstvo. Kdo še zamore pri takšnih odloščinah govoriti o liberalizmu, prostosti, enaki pravic za vse? Samo on, ki se zna prav debelo lagati. Ko so jeli nabirati za ljubljanski „Narodni Dom“, so na široko odprli usta ter hvalili, kako bo imel ondi narod svoja vedrila in zabavne večere, ako s doneski pomorega pozidati. In zaslepljeno ljudstvo je prineslo darove po svojih močeh. Kaj pa sedaj? Ako se kateri od teh prostakov le prikaže v „Narodnem Domu“, urno se znajdejo takšni, ki ga v imenu bratavske ljubezni in napredka sunejo črez prag, zakaj „Narodni Dom“ je pozidan le za gospodo; ljudstvo ondi nima ničesar iskati. Takšna bo tudi bodoča slovenska federacija. Na pol pijani pevci vtegnejo sicer zapeti kakšno novodobno dekadentično pesem, toda prosti narod se jim bode jokali, ali pa jim kazal — osle. Saj je slehna beseda, ki jo zinejo o bratoljublju, o zvestobi do domovine, da celo do svojih najbližjih sorodnikov, le debela laž. Radi figamstva in nezvestobe so propadli ideali in za koga se naj navdušuje mladina, ako zgubi vero v svojo in svojega naroda bodočnost, ako jo takšni voditelji pripravijo ob ideale? Saj se res ni treba čuditi, da se čuje toliko o samomornih med mladino in dijaštvom, katero oropano vsega, kar je svoje dni blažilo srca, nima sedaj za isto nikakega nadomestila, da nima vere samo na se in svojo prihodnost in se slepo vdaja bodisi pohotnosti, bodisi pijančevanju, le kakega stremjenja po čednostih ni moči opaziti nikjer. Zares kam pridemo, ako pojde tako naprej, ako bo krivica tako gospodovala nad pravico, ako bo še nadalje tako proganjala nedolžnost, ako vnebojdi grehi se ne bodo smatrali več za grehe? Čimdalje boste dopuščali, da bodo vladale kakšne neznosne razmere med ljudmi, tem večja divjost in nenravnost bo zavladala v človeški družbi in namesto one blažene prihodnosti, o kateri je pel Prešern: „Vremena bodo Kranjem se zjasnila, da bi naj bil v tej stvari samo Podravske iz-

jim lepše zvezde kakor zdaj sijale“, bodo se peklo že na zemlji in nastopil bode čas, ko bodo živi blagrovali mrtve. Torej kdor še želi dovestu dobro, naj kriči, vpije, svari ... ako le nič ne pomaga, pa se naj zapre v svojo kamrijo in brez potrebe na hodi iz nje, zakaj napoved Kristusova se uresničuje ...

Dopisi.

Sv. Lovrenc slov. gor. Naši veteranci se niso udeležili slavnosti na Ptujski gori, ker se sramujejo svojega „hauptmana“ Horvata, kateri je napravil nam vsem tako „čast“ pred vsem svetom. Samoto napraviti zna ta dika b'žna nedolžnosti, kateri nosi „roženkranc“ v žepu in hodi pridno k spovedi; odrezo pa mu daje naš župnik ... Ja človeka oblije sramota, ako čuje govor in provanje v drugih krajih črez našo občinsko vodstvo. Zategatelj pa zopet ponarjamo, da se mora človeku kakor je naš „nedolžni“ Hrvat, občinski stolec vzeti od oblasti, ako ne odstopi sam. Mi nimamo zaupanja do človeka, kateri je našo občino in naš denar v občini na tak grdi način izrabljal. Denar slihi v mestno šparkaso in ako se to ne zgodi, bomo šli do višje oblasti. Hrvat pa naj pomisli, da ni lepo, na tak način „gospodariti“ in potem še predrznost imeti, dalje za „rihtarja“ biti. Mi zahtevamo, da naredi oblast red in odstavi Horvata. Drugače ne bo miru!

Fram. Naš g. župan in načelnik posojilnice ima pač usmiljeno srce do vbogh ljud. Umrlje vbogi občinski revž in njegova sestra, tudi revna, prosi g. župnika, da bi se mrtvemu zvonilo; ali g. župnik ji pošlje k g. županu. Leta pa ji odgovori, da za takšne, katere občina odkrhuje, ni treba zvoniti. Ta se pač vidi, da ni nič brez denarja! Pa blagor mu, usmilil se je g. Tomas Kraiz in pustil mrtvemu zvoniti ter mrtiča z svojimi ljudmi na pokopališče spraviti. Hvala mu bodi! Samota pa onim, ki imajo krščanstvo le na jeziku, v srcu pa delajo celov smrti razliko med reveži in bogatimi!

iz krajine kanibalistov. Ali je mar Avstrija še katoliška država? Sprejmi „Šajerc“ od svojega redkega sotrudnika še tretji dopis ter priobči ga v celoti, ker bi tega nemara ne uobinl kateri drugi ne katoliški, pa tudi ne liberalni časopis, boječ se zamere bodisi že od te ali druge strani. Ker pa je dandanašnji treba mnogo poguma onemu, ki si drzije resnico govoriti, torej ti tega poguma ne morejo odrekati celo Tvoji najhujši nasprotniki in zgolj te resnici zatirani od vseh strani na ljubo Te podpisani prosi, da priobčiš naslednje vrstice. Svar se tiče nikogar drugega, nego zatiranega od vseh strani pisatelja slovenskega Podravskega, katerega so sedaj, ko je zbuzal z krajine kanibalistov in se preselil drugam celo oblastnije obsodile nekako v imenu zakona v duševno smrt, a to zavrtno, ne da bi se ga poprej zaslišalo in čujte tako nekako celo v imenu postave „in Namen Sainer Maještät“. Torej naj začuje sedaj slovenska in slovenska javnost, sploh vsi učitelji, katerim pride list pred oči, kaj je zakrivil hudega oni Podravske, da se končno tako nečloveško postopa z njim, zakaj ako je imel že v časih poganstva veljavo pregovor: „Vox populi, vox Dei“, ima jo menda v tem večji meri še sedaj. Ker mu radi neomadežvanega obnašanja ne morejo pripisati ničesar na rovaš kar bi ga prisililo umolktniti za zmerom, torej mu očitajo sedaj po triletnem bivanju na prostem, da je bil l. 1904. zmešan, blazen, vse to radi groznega pomanjkanja ki je vladalo pri hiši, ko mu je žena vse post preležala v postelji in mu starejšo hči radi tega ker ni imela kaj deti v lonec, da bi skuhala živčja sebi, materi in mlajšim otrokom, prišla radi samih skrbij ob pamet in so takrat še starokopitni, a danes že „napredni“ Ribničanje, namesto da bi mu pomagali, kakor se pravim kristjanim spodobi, se mu rajše smejali, da je v resnici jel trditii, ako pojde tako naprej, da mora napočiti konec sveta. To je bila torej njegava znorelost, radi katere je moral v bolnišnico in se je l. 1905 dne 18. marca, ozdravljen vrnil, pa ako še tatn, ali tolovaju, ako enkrat prestopi svojo kazen, dotične nihče opomnati ne sme, da ne žali njegove časti, kako pel Prešern: „Vremena bodo Kranjem se zjasnila, da bi naj bil v tej stvari samo Podravske iz-

jema, za druge so postavile in kljukasti paragrafi, samo za njega in njegovo rodbino jih ni. Podravske je torej dandanes nekaj Hofnarr, človek ki ne more koga razžaliti, torej poslušajmo, kako hoče on govoriti resnico. Sveta vera nas uči in tudi Kristus pravi: „Kar ste storili kateremu revnemu v mojem imenu, ste meni storili“, „kdor svojemu bratu reče norec, on bo kriv peklenkega ognja“. Kaj pa dandanes delajo neprivoščljivi Podravskega? Kot za geslo svojega delovanja si je zapisal besede: „Za dragi dom, za vero, ne glej nikdar na mero“. In delal je po dnevu, ko je sijalo zlato solnce, delal po noči, ko so drugi sladko spali, prevel je polg nebrojnih drugih prevodov vsega Sienkiewiczja, čegar dela služijo sedaj za berilo na srednjih šolah in učiteljskih pripravah, pisatelj pa se smatra celo od c. kr. oblastnih za idiota. To je mogoče samo v novodobnem Babilonu, v Avstriji, ki bi rada bila napredna in katoliška, toda kakor vidimo nižje, ni ne eno, niti drugo. Pravo geslo naprednjakov je: „Selbst leben und auch andern leben lassen“, toda kaj naj porečemo o takšnem naprednjaku, naj si je že Nemec ali žal bog tudi Slovenci so že takšni, ki si v svoji zaslepljenosti in v svojem napuhu domišljije, da njegov bližnji ni več človek, da še toliko ni vreden kakor pes, kajti za pse so napravile neke vamiljene gospe zavetišče v nemškem Gradcu, za ljudi pa imajo samo budoče napse na vratih: „Betteln und hantieren ist hier strenge verboten“. Svedo da je napredek po novodobnem kopitu, ki ga ob času, ko so še živeli na zemlji oni močje in žene, katera sedaj častimo kot svetnike in ugodnike božje, ni bilo Avstrija sme biti ponosna na tak napredek, ki pa smrdi po poganstvu, kar je tudi v resnici. Sveta vera in božje zapovedi zapovedujejo „veruj v enega Boga!“ ali pa mar veruje v Boga on, kateremu je prisega sveta samo takrat, kadar se gre za kakšno sodniku priljubljeno osebo, kadar pa ta oseba slučajno ni priljubljena, pa ima sleherni baraba več vere več zaupanja, samo da se ona neprisiljena oseba obsodi, kakor se je obsodil zavrtalec Podravske ter se je dalo celo nekako razbobaati naokrog, da ne sme on z ljudmi, a niti ljudje žnjim občevati? Podravske ni Kristus, toda v zaničevanju, zasramovanju in proganjanju je povsem podoben Kristusu, samo na križ ga še niso pribili, ker to bi bilo menda vendar nekoliko preveč barbarstvo. Podravske, diže se zgoraj navedenega reka „za dragi dom za vero“, sedaj nima časti, ker so mu to čast in poštenje na tolovajski način vkradli, a vendar božje zapovedi in hudo jota postavijo odločno prepovedujejo: „ne kradi!“ Podravske nima časti, a ima čast oni, ki s svojim šuntanjem razdira soglasje med zakonikami, ki razdira sklepajoče se zakone, da šteje eno stranko zoper drugo, ima čast on, ki hodi pijan, da si celo noge polomi pri tem, samo če le zamore ogrniti naše nekoliko boljše suknje. Vera nas uči, da vsaka krivica mora biti poravnana, ako ne tu, pa na onem svetu, toda jota postavje pravi, ako bi tudi kak sramek grešnik hotel na smrtni postelji poravnati komu v življenju doprinese krivico, da tega ne sme storiti pravim posredovanjem, ampak tistim, ki se v to zadaro vmešajo slično nekakemu Falstafu in bi po takšnem tujem blagu ne smeli stegaviti svojih rok, ako bi še sploh imeli v svojih prsih vest, ako bi še verjeli v greh. Toda kdo bo še verjel v krivico in greh, ako je celo v strani veroučitelj in jote postavje takšno odiranje javno dovoljeno. Sveta vera in božje zapovedi prepovedujejo uboj, zlasti še zavratni uboj, toda kaj si naj mislimo o avstrijskem zakonodajstvu, ako pa ko res dovoljuje, da se otrokom ubije oče, a to še pod prevezo, da se jim bo dobro godilo, kakor so to storile oblasti v Podravske, zakaj vzeti komu po nedolžnem njegovo čast, ali pa ubiti ga, to je na vsak način eno in isto. Bog je dal slehernemu človeku pravo voljo in za zvezdo voditeljico mu je dal v pravi vest, da torej po njej se ravna je doprinese bodisi dobro ali hudo, toda jota avstrijskega zakonodajstva baje trdi, da on, ki je tako „arečen“, da je bil postavljen pod kuratorstvo lažnjivega, hinavskega človeka, nima več svoje volje, da je torej nekak poganski suženj, da bi torej smatral si celo za zaslugo oni, ki bi takinega ugonobil ne le duševno, marveč tudi

telesno. Tako baje trdi jota avstrijskih zakonov, ki pa se z božjo voljo jemajo tako, kakor tema z lučjo, kakor voda z ognjem, ki so naravnost žalostna za državo, katera se hoče biti krščanska in katoliška. V poslednji številki „Nar. Lista“ je bilo nekaj omenjeno o bralnem društvu v Ribnici, iz katere je moral radi kanibalističnega življenja zbežati Podravske, torej bodi spošt. čitateljem povedano, da je ono bralno društvo osnoval s pomočjo nekakega župnika uprav naš Podravske. Dne 19/3. 1888 je ono društvo doposlalo slavemu škofu Strossmayerju čestitko naslednje vsebine: „Vaša Prezvišenost! Presveti korzi! Napolnjeni od radosti, da je dal milostljivi Bog učitati Vaši Prezvišenosti petdesetletnico Vašega tako plodnosnega dušpastirstva, hitimo poleg številnih drugih tudi mi se Vaši Prezvišenosti k temu pomenljivemu dnevu spoštljivo priklentiti ter izraziti Vam svoja čutila hvalečnosti in občudovanja. Hvalečnosti radi tako neomejene ljubezni do slovenske narodnosti, katero Vaša Prezvišenost nikdar ni tajila, niti se je sramovala, a občudovanja pa radi doprinesanih žrtev k slogi med Slovani — katoliškimi in pravoslavni. „Pa bo en hlev in en pastir“ te besede smemo skoro obračati na Vašo Prezvišenost, videč, da je čast imena Vašega in cenitev zaslug enako razširjena po vsem slovenskem svetu in da ni nobenega, ki bi se v tem pogledu z Vašo Prezvišenostjo le od daleč meriti zamogel! Zlešč torej, bivaže skoro na vrhu Pohorja, naj bi Siva in Dava ponesla k slovesnemu dnevu Vam naše pozdrave, naj bi Bog vhranil Vašo Prezvišenost še na mnogala leta; naj bi zvezda Vaše Prezvišenosti v po Vas slovečem Dakovu svetila še vedno bolj in bolj, ponžao prosimo, blagovolite sprejeti tudi naše horne čestitke ter ohraniti nas v Svojem spominu in ljubavi, kakor i vse prave in zveste Slovence, se bilježimo z največjim spoštovanjem Vaše Prezvišenosti sluge pokorni: Odbor bralnega društva v Ribnici: Peter Miklavc m. p. tajnik, L. Strajhar m. p. predsednik, L. Miklavc m. p. denarničar, L. Držek m. p. pred. nam. Jakob Ravčič taj. nam. Na to čestitko je prejel oni prezirani sedaj bivši tajnik Podravske od Strossmayerja sledeče pismo: „Velečeni gospodine! „Hvala Vam liepa na srdačnoj čestitki, koju mi o mojoj zlatni misi a na ime slavnoga „bralnega društva“ pripisati izvoljeste. Bg Vas dragi blagoslovio i sve čestite članove Vašega društva svakim dobrom obilno nagradio! Bg dragi blagoslovio krasno Sloveniju i krepio dragu našu braću Slovence u obrani svoga jezika, svojih prava i običaja. Bg dragi nakorio čas našega narodnjega jedinstva izmed brata Slovenca i Hrvata a uskorio i čas vjerskoga jedinstva sa našom ostalom slovenskom braćom u crkvi katoličkoj. Još jednom: topla Vam moja hvala i moj biskupski blagoslov! Sa bratomkom ljubavlju, Strossmayer s. r. B. i R. U Djakovu dne 26. ožujka 1888. Torej oni autor te čestitke kateri ga so blagoslavljali pismeno ali dejanski štirje slovenski škofje, katerega je odlični pridgar in čestilec Marijin zasnamoval s svetim križem, govoreč: „V imenu blažene Dvce Marije ti rečem, da moraš biti zdrav“, oni človek je sedaj po joti avstrijskih zakonov idiot, izvržek človeštva, malone stekel pes, na katerega se bo razpisala nagrada, da jo zasluži on, ki ga ubije. Pokojni pisatelj Zola je rekel, da človek mora imeti denar, da zamore potem reči vse, toda Podravske nima denarja, ker mu je po joti zakona prepovedano imeti denar, ima pa pravico do eksistence, kakor sleherni drugi in ker se običajno mrtvim delavcem na polju prosvete stavijo pogostoma celo dragi spomeniki, ali bi torej mar ne bilo bolje iti po pamet v glavo ter namesto mrtvemu spomenik, dati še živem kosček kruha in tako ugoditi tudi volji Svarnikov? Toda kdo bo še dandanes govoril o milordju, ko se pa že celo v glavnem mestu Slovenije nameravajo proslavljati javno največji sramotitelj Mater Božje, Tolažnice žalostnih, Pribežališča grešnikov? Odkritje spomenika protestantnu Trubarju to je da naravnost povem zasužica katero se držejo zadati slovenski pravki presveti Trojici in tudi vsemu katoliškemu slovenskemu narodu, oni pravki, ki so ob času potresa radi sprejemali tudi darove slov. bogoljubne duhovščine z laj pa, ko so si z njim opomogli, pa znovi očitajo revnim pisateljem, kakor

Podravske, njih bersštvo ter vabijo celo druge Slovence, naj pridejo na njih vseslovensko slavnost, prirejeno na čast slovenskemu protestantu Trubarju. V svoji zaslepljenosti so res tako prismojeni, da si domišljijejo, da se jim nemara vse drugi Slovani na limanice in pridejo semkaj pomagat zaničevati sv. katoliško vero, katero so sprejeli pri sv. krstu, katere pa bi se sedaj radi otrelo na tako sramotni način. Za takšno dejanje in ravnanje nimamo mi Štajerci drugega odgovora, kakor znani Greuterjev: Pfui! Peter Miklavc.*

Št. Jakob v Rožni dolini. Predragi „Štajerci!“ Prosim te za malo prostora. Čakal sem že osem dni in štirinajst dni in tri nedelje, niti se ne oglasi glede teh napak, katera so naredili Ražunovi prijatelji. Vse je dobro, vse je lepo, kar naredijo napačnega ti Ražunovi prijatelji; če naredijo še tako škodo, če krajejo ali pa kar hočejo še tako napačnega delajo, pa ni nobene druge kazni kakor spoved, da jim Ražun grehe odpusti; potem pa je vse dobro! B g ne daj, ko bi bili mi naprednjaki to naredili ali pa „Štajerc“ kakor je rekel Ražun na prižnici. To bi bilo hitro naznanjeno in bili bi hudo kaznovani. V Sv. Jakobu so sicer dve stranki prvaštva: pristaši ene stranke so vrata postavili; ti sicer škofa ljubijo. Tisti pa, ki so vrata razdijali, ga sovražijo. Vpričo se prilezujejo, zadaj pa sovražijo, takšni so pri nas naši klerikalci. Bog se vsmili teh ljudi! Še nekaj od Št. Jakoba! Vselej je bilo slovesno „prajganje“ pri podružnici sv. Urši; zdaj je pa Ražun še na mašo pozabil. To je sam na prižnici rekel. Žalostno je, če od same politike duhovnik na mašo pozabi. Zakaj peša vera? Žihpolje. Ljubi „Štajerc“! Ne zameri, da Ti tudi mi nekaj priobčimo, ker si gotovo že misliš, da smo mi Žihpoljani pozabili na te. Naš župnik Franc Mchl se je gotovo zopet s pametjo skregal. Pri nas smo imeli vsako leto na lepo nedeljo, to je bilo letos na 21. junija, procesijo z Ražnim telesom; ali žali Bog, letos je ni bilo. In zakaj ne? Ker je gostilničar napravil muziko in zato, ker je naprednega mišljenja. Ko bi bil pa črnosuknež, gotovo bi mu bil župnik sam pripomogel. Pred 3 tedni so imeli črnuheljni zborovanje v sosedni vasi, kjer so tudi tamburaši igrali. Tam je smelo vse plesati še tiste deviške ovčice so bile povabljeni na ples. Kadar je pa v kakšni drugi gostilni muzika, se jim ojetro prepove. Vi g. Mchl bi bili bolj zmožni na planino za pastirja, pa ne za dušnega, ker vi delate vse nasprotno, da bi le mrgli enemu škodovati. To je ljubezen do bližnjega, kaj ne g. Mchl! Učitelj je prišel s fantami in učiteljica z dekletami, ki j h je bilo precej zbranih pred cerkvijo, ker otroke to zelo veseli; pa so čakali zaman; pridga je bila skoro cela o gostilničarju in godcu in je udrihal po njih kot bi bil zbesnel. Potem je bila maša kot vsaki delavci, ni bilo „amta“ in še popoldanskega blagoslova ni bilo, kateri tudi še nikoli ni izostal. Toraj vprašamo Vas, častiti g. Mchl ali hočete delati vse le po svoji tram? Kdo vas pa plačuje? Če se še enkrat kaj takega zgodi vas bomo pa še drugače skrtali! Še večje veselje bi nam napravili, ko bi šli od nas prej in sicer prav daleč, da bi Vas malo prej pozabili. Mi bi bili silno veseli, ko bi se takega dušnega pastirja iznebili; z veseljem bi zaukali in še z možnarji bi vam streljali za slovo. Za danes z Bogom!

Slike iz klerikalne stranke.

[Po „Bauerzeitung“.]

Prva slika: „Njihov minister.“

Danajski rotorž; velika dvorana; veliki shod; velika izjava! Narejeno od klerikalcev (ali kakor se imenujejo: krščanskih socialcev) za klerikalce. Udeleženci so agitatorji za to stranko. Ta stranka ima milijone državljanov za svoje nasprotnike in stoji v uničevalnem boju proti vsemu, kar se noče podreči njeni nadvladi. In k tej strankarsko-politični demonstraciji pride ces. kraljevi državni uradnik najvišjega reda, minister, katerega vzdignejo vsi davkoplačevalci, kot agitator. On ne govori kot privatni človek temveč kot minister. Ja še več. On položi svojo službo, svoj ministerij k nogami klerikal-

*) Čeprav se ne strinjamo z vsem, objavimo to. Ur.